

„ПЛЕННИЦИ“

Пристѣпватъ тѣ бавно, сганъ мършава, бледа.
 Предали се бѣха безъ бой.
 Ей вождътъ съсъ орловъ ги погледъ изгледа
 И мраченъ извърна се той.

Измахнати, скелети живи сж вситѣ,
 Едвамъ се държатъ на нозе.
 А свѣтва имъ сякашъ усмивка въ очитѣ,
 А радостъ ги сякашъ обзе.

Ненавистъ къмъ врага сподавилъ въ душата,
 Изгледа ги воинътъ пакъ —
 И гордостъ безумна имъ видѣ въ лицата; —
 Едва той не тропна съсъ кракъ.

И мисли: „Тѣ още глави не навеждатъ!
 Шега ли то струва се тѣмъ?
 Като победители тѣ ме изглеждатъ!
 Ехъ хора безъ свѣсть и безъ срамъ!“

Ни мигватъ тѣ. Срѣбско нахалство голѣмо.
 Пъкъ още и чу се тамъ гласъ:
 „Хе, пушкитѣ, пушкитѣ дайте ни само!...“
 „Какъ? — сепна се вождътъ: — На васъ?“

И взира се. Гледатъ го като герои!
 А жълти сж, жълти тѣ — сминъ!
 Но сжщий гласъ чу се: „Та ние сме свои!
 Ний българи сме до единъ!“
 „Вий? Българи?“ — „Българи!“ — И гласъ
 задавенъ